

§ 18. Pracownikom objętym rozporządzeniem nie przysługuje:

- 1) dodatek pobierany dotychczas w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniższej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),
- 2) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

§ 19. 1. Dla pracowników objętych rozporządzeniem przejściowy dodatek mieszkaniowy wprowadzony uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239) w kwocie ustalonej przez wynajmującego w wyciągu z karty lokatorskiej ulega z dniem 1 czerwca 1966 r. trwałemu zmniejszeniu o kwotę równą 50% podwyżki wynagrodzenia netto, uzyskanej w wyniku regulacji, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Przez podwyżkę wynagrodzenia należy rozumieć wzrost netto stałych elementów wynagrodzenia, tj. uposażenia podstawowego oraz dopłat do tego uposażenia w głównym miejscu pracy.

3. W razie gdy kwota podwyżki (ust. 2) jest niższa niż 200% pełnego dodatku, pozostałą część dodatku po potrąceniu kwoty określonej w ust. 1 i 2 wypłaca się do dnia 31 grudnia 1966 r.

4. Począwszy od 1 stycznia 1967 r. ustalenie wysokości pozostałej części dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości pozostałej części dodatku na każde półrocze, począwszy od I półrocza 1967 r., przyjmuje się porównanie średniomiesięcznego zarobku netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym zarobkiem netto z okresu bazowego, tj. od 1 września 1964 r. do 31 sierpnia 1965 r., powiększonego o kwotę podwyżki wynagrodzenia netto w dniu 1 czerwca 1966 r. (ust. 2).

6. Wzrost zarobku w stosunku do powiększonego zgodnie z ust. 5 zarobku bazowego skutkuje obniżeniem w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu zarobku netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym począwszy od 1967 r. średniomiesięcznego wzrostu zarobku w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 3, następuje trwała utrata dodatku, niezależnie od

wysokości zarobku uzyskiwanego w późniejszych okresach. W tym celu, niezależnie od obliczeń półrocznych, dokonuje się obliczeń zarobku osiągniętego w każdym roku kalendarzowym.

8. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239).

9. Upoważnia się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do określenia w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej i Centralną Radą Związków Zawodowych sposobu rozliczenia przejściowych dodatków mieszkaniowych wypłaconych za miesiąc czerwiec 1966 r. z uwzględnieniem przepisów ust. 1—8.

§ 20. 1. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie wynagrodzenia pracowników farmaceutycznych oraz wynagrodzenia innych pracowników zatrudnionych w aptekach otwartych i kolejowych (Dz. U. Nr 74, poz. 378).

2. Do czasu wydania odpowiednich przepisów na podstawie niniejszego rozporządzenia utrzymuje się w mocy przepisy wydane na podstawie rozporządzenia wymienionego w ust. 1 dotyczące:

- 1) zasad obliczania stażu pracy pracowników farmaceutycznych,
- 2) zasad pełnienia dyżurów nocnych i pogotowia pracy w aptekach społecznych,
- 3) wynagrodzenia ryczałtowego dla kierowników aptek otwartych za prowadzenie punktów aptecznych,
- 4) wynagrodzenia niektórych pracowników zatrudnionych przy wykonywaniu analiz w laboratoriach kontrolnych.

§ 21. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Finansów oraz innym zainteresowanym ministrom.

§ 22. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r., z tym że podwyżka wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 1966 r. wynikająca z regulacji ulega zmniejszeniu o wypłacony za ten miesiąc dodatek mieszkaniowy lub odpowiednią jego część, jeżeli pracownik traci wskutek podwyżki prawo do tego dodatku w całości lub w części.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

124

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 maja 1966 r.

w sprawie uposażenia średniego personelu medycznego.

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

Przepisy ogólne.

§ 1. Rozporządzenie reguluje uposażenie:

- 1) starszych felczerów, felczerów, pielęgniarek, instruktorów higieny, dietetyczek, psychotechników, techników chemicznych, położnych, asystryjek pielęgniarskich, higienistek szkolnych, dyplomowanych opiekunek dziecięcych, masażyistów, piastunek dyplomowanych, młodszych pielęgniarek, pielęgniarek przyuczonych, przyuczonych laborantów medycznych, dietetyczek przyuczonych, masażyistów przyuczonych i techników protez ocznych, zatrudnionych:

- a) w zakładach społecznych służby zdrowia,
- b) w zakładach pomocy społecznej,
- c) w zarządach kolejowej służby zdrowia oraz
- d) w przedsiębiorstwach uzdrowiskowych,
- 2) ortoptystów, instruktorów terapii zajęciowej posiadających pełne średnie wykształcenie, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia i zakładach pomocy społecznej,
- 3) techników medycznych, instruktorów terapii zajęciowej posiadających dyplom państwowej szkoły medycznej oraz preparatorów i wykwalifikowanych pomocy dentystycznych, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia i zakładach pomocy społecznej,
- 4) instruktorów gimnastyki leczniczej i logopedów zatrudnionych w zakładach służby zdrowia i zakładach pomocy społecznej,
- 5) kontrolerów sanitarnych zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia.

Uposażenie podstawowe.

§ 2. 1. Ustala się dla pracowników wymienionych w § 1 pkt 1, 2 i 3, z wyjątkiem położnych miejskich i wiejskich oraz położnych izb porodowych, miesięczne uposażenie podstawowe według następujących grup i szczebli:

Grupa uposażenia	Uposażenie miesięczne w złotych				
	Szczebel A	Szczebel B	Szczebel C	Szczebel D	Szczebel E
I—P	1.000	1.100	1.140	1.210	1.280
II—P	1.050	1.160	1.200	1.270	1.350
III—P	1.200	1.320	1.360	1.440	1.520
IV—P	1.300	1.430	1.480	1.560	1.650
V—P	1.450	1.600	1.650	1.750	1.850
VI—P	1.600	1.770	1.820	1.930	2.040
VII—P	1.750	1.930	1.990	2.110	2.230

2. Zasady zaliczania pracowników do poszczególnych szczebli ustala w drodze rozporządzenia Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia i w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

3. Uposażenie określone w ust. 1 wypłaca się miesięcznie z góry.

4. Grupy uposażenia przysługujące poszczególnym kategoriom pracowników w zależności od stażu pracy określa załącznik do rozporządzenia.

5. Przejście do wyższej grupy uposażenia następuje z dniem pierwszym miesiąca po nabyciu uprawnień do tej grupy.

6. Do stażu pracy określonego w załączniku do rozporządzenia zalicza się również okresy wykonywania czynności fachowych przed uzyskaniem uprawnień zawodowych, mających wpływ na podniesienie kwalifikacji zawodowych. Starszym felczerom i felczerom, którzy ukończyli 1½-letnią szkołę felczerską, zalicza się ponadto okres nauki w tej szkole, a pielęgniarcom, które po zwolnieniu z administracji ukończyły 2-letnią szkołę pielęgniarstwa — okres nauki w tej szkole, jeżeli poprzednio pracowały co najmniej 5 lat w administracji.

7. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia określi szczegółowe zasady i tryb obliczania okresu pracy, stanowiącego podstawę przejścia do wyższej grupy uposażenia.

§ 3. 1. Uposażenie określone w § 2 ust. 1 otrzymują:

- 1) pracownicy zatrudnieni w wymiarze 30 godzin tygodniowo:
 - a) bezpośrednio przy pielęgnacji chorych leczonych rądem lub innymi ciałami promieniotwórczymi,
 - b) w zakładach (pracowniach) rentgenologicznych i fizykoterapeutycznych,
 - c) w zakładach medycyny sądowej, zakładach anatomopatologicznych lub prosektorjach,
- 2) masażyści niewidomi zatrudnieni w wymiarze 36 godzin tygodniowo,
- 3) pracownicy wymienieni w § 1 pkt 1 lit. c) zatrudnieni w wymiarze 42 godzin tygodniowo,
- 4) pozostali pracownicy wymienieni w § 1 pkt 1—3 zatrudnieni w wymiarze 46 godzin tygodniowo.

2. W razie zatrudnienia pracowników wymienionych w § 1 pkt 1—3 w wymiarze godzin mniejszym niż określony w ust. 1 wypłaca się uposażenie za godzinę pracy, stanowiące następującą część miesięcznego uposażenia podstawowego:

- 1) $\frac{1}{200}$ przy zatrudnieniu w wymiarze 46 godzin tygodniowo,
- 2) $\frac{1}{175}$ przy zatrudnieniu w wymiarze 42 godzin tygodniowo,
- 3) $\frac{1}{150}$ przy zatrudnieniu w wymiarze 36 godzin tygodniowo,
- 4) $\frac{1}{125}$ przy zatrudnieniu w wymiarze 30 godzin tygodniowo.

§ 4. W razie zatrudnienia w większym wymiarze niż określony w § 3 ust. 1 pracownicy wymienieni w § 1 pkt 1 lit. a), b) i d), pkt 2 i 3 otrzymują dopłatę obliczoną od uposażenia podstawowego, określonego w § 2 ust. 1:

- 1) w wysokości 50% za dwie pierwsze dodatkowe godziny pracy dziennej,
- 2) w wysokości 100% za dalsze dodatkowe godziny pracy dziennej, nocnej w godzinach od 22 do 6 oraz za pracę w dni ustawowo wolne od pracy.

Dodatkowe wynagrodzenie za pracę na niektórych stanowiskach.

§ 5. 1. Uposażenie podstawowe średniego personelu medycznego w zakładach społecznych służby zdrowia na niektórych stanowiskach podwyższa się, w zależności od zakresu odpowiedzialności, o kwotę od 100 do 550 zł miesięcznie.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia i w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac określi stanowiska, do których przywiązane będzie dodatkowe wynagrodzenie, oraz ustali wysokość dodatkowego wynagrodzenia dla poszczególnych stanowisk i zasady ich wypłacania.

Dodatkowe wynagrodzenie za pracę w warunkach szpitalnych.

§ 6. 1. Pracownikom wymienionym w § 1 pkt 1—3, zatrudnionym w wymiarze określonym w § 3 ust. 1 w szpitalach, klinikach, sanatoriach uzdrowiskowych, pól-sanatoriach, działach leczniczych instytutów naukowo-badawczych oraz w izbach chorych, oddziałach szpitalnych stacji pogotowia ratunkowego oraz w domach małych dzieci i zakładach pomocy społecznej, jeżeli ich praca polega na wykonywaniu czynności zawodowych w tych komórkach organizacyjnych — podwyższa się uposażenie podstawowe o następujące kwoty:

- 1) zaszeregowanym od grupy I—P do III—P — 150 zł,
- 2) zaszeregowanym od grupy IV—P do VII—P — 200 zł.

2. Pielęgniarkom zatrudnionym w zakładach wyszczególnionych w ust. 1 na oddziałach: ortopedycznych, urazowych, rehabilitacyjnych narządu ruchu i neurochirurgicznych, zamiast kwot określonych w ust. 1, podwyższa się uposażenie podstawowe o następujące kwoty:

- 1) zaszeregowanym od grupy I—P do III—P — 250 zł,
- 2) zaszeregowanym od grupy IV—P do VII—P — 300 zł.

3. Pracownikom, którzy zgodnie z rozkładem zajęć pracują w systemie zmianowym, oraz przełożonym pielęgniarce i oddziałowym zatrudnionym w zakładach i komórkach organizacyjnych wymienionych w ust. 1 i 2 zwiększa się dodatkowo uposażenie podstawowe o dalsze 50 zł.

4. W razie zatrudnienia w wymiarze mniejszym niż wymagany w myśl § 3 ust. 1 pracownikom wypłaca się wynagrodzenie dodatkowe, określone w ust. 1—3, przy odpowiednim zastosowaniu dzielnika przewidzianego w § 3 ust. 2.

5. Przepis ust. 1 pkt 2 oraz ust. 3 stosuje się odpowiednio do położnych zatrudnionych w izbach porodowych.

Dodatkowe wynagrodzenie za instrumentowanie.

§ 7. Starszym felczerom, felczerom, pielęgniarce i położnym, do których obowiązków należy samodzielne wykonywanie czynności w zakresie instrumentowania, podwyższa się uposażenie podstawowe o następujące kwoty:

Pracownikom zaszeregowanym do grupy	Kwota miesięczna złotych
III—P	120
IV—P	130
V—P	140
VI—P	170
VII—P	180

Dodatkowe wynagrodzenie dla pracowników sprawujących opiekę zdrowotną nad pracownikami państwowych gospodarstw rolnych oraz niektórych ośrodków przemysłowych.

§ 8. 1. Podwyższa się dodatkowo miesięczne uposażenie podstawowe o kwoty w wysokości od 300 do 500 zł starszym felczerom, felczerom i pielęgniarkom zatrudnionym zgodnie z § 3 ust. 1 w przyzakładowych ośrodkach zdrowia lub lekarskich punktach zdrowia — do których podstawowych obowiązków należy:

- podnoszenie stanu higieniczno-sanitarnego rolnych zakładów pracy,
- poprawa ogólnego stanu zdrowia pracowników tych zakładów,
- systematyczne udzielanie świadczeń felczerskich i pielęgniarskich pracownikom tych zakładów oraz członkom ich rodzin.

2. Kwoty określone w ust. 1 mogą być przyznane starszym felczerom, felczerom i pielęgniarkom zatrudnionym w nowo powstających dużych ośrodkach przemysłowych. Wykaz tych ośrodków ustala Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

3. Wynagrodzenie dodatkowe określone w ust. 1 i 2 przyznaje się na ustalony okres, nie dłużej jednak niż do końca roku kalendarzowego.

4. Wynagrodzenie dodatkowe, określone w ust. 1 i 2, może być cofnięte lub obniżone na okres od 1 do 3 miesięcy, jeżeli pracownik nie wykonuje należycie powierzonych mu obowiązków.

5. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia i w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac określi warunki i tryb postępowania w wypadkach obniżania lub cofania dodatkowego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1.

Wynagrodzenie za dodatkowe wykonywanie czynności terapeutycznych.

§ 9. 1. Pielęgniarkom, asystantkom pielęgniarskim i młodszym pielęgniarkom, zatrudnionym w wymiarze 46 godzin tygodniowo na stanowisku terapeutek w zakładach leczniczych lub rehabilitacyjnych dla chorych na chorobę Heinego-Medina, jeżeli do ich podstawowych obowiązków należy wykonywanie masażu lub kocowania — zwiększa się uposażenie podstawowe o kwotę 300 zł miesięcznie.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do masażystów, zatrudnionych w zakładach wymienionych w ust. 1, do których podstawowych obowiązków należy kocowanie.

3. W razie zatrudnienia w wymiarze mniejszym niż określony w ust. 1 i 2 pracownikowi wypłaca się dodatkowe wynagrodzenie przy odpowiednim zastosowaniu dzielnika przewidzianego w § 3 ust. 2 pkt 1.

Dodatkowe wynagrodzenie z innych tytułów.

§ 10. 1. Starszym felczerem, felczerem, pielęgniarkom, asystantkom pielęgniarskim, młodszym pielęgniarkom oraz przyuczonym pielęgniarkom zatrudnionym w zespołach lot-

nictwa sanitarnego, do których podstawowych obowiązków należy opieka nad chorym w czasie lotu, przysługuje uposażenie podstawowe zwiększone o kwotę 1.200 zł miesięcznie, stanowiącą ekwiwalent za dodatkowe wyżywienie z tytułu odbywania lotów.

§ 11. Starszym felczerem zwiększa się uposażenie podstawowe o kwotę 100 zł miesięcznie.

§ 12. Starszym felczerem, felczerem i pielęgniarkom wiejskich ośrodków zdrowia, którzy oprócz innych obowiązków służbowych wykonują podstawowe badania laboratoryjne (analityczne) zgodnie z zasadami określonymi przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia — zwiększa się uposażenie podstawowe o kwotę 200 zł miesięcznie.

§ 13. 1. Starszym felczerem, felczerem, pielęgniarkom i położnym, którzy po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia podejmą pracę w wiejskim ośrodku zdrowia, przysługuje przez okres dwóch lat od dnia podjęcia pracy dodatkowe wynagrodzenie w wysokości 300 zł miesięcznie, jeżeli:

- a) wymiar godzin zatrudnienia w tym ośrodku nie jest mniejszy od określonego w § 3 ust. 1 oraz
- b) zamieszkują na terenie gromady lub osiedla, stanowiącego rejon ośrodka zdrowia lub jego część.

2. Decyzję o przyznaniu dodatkowego wynagrodzenia podejmuje właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

§ 14. Starszym felczerem, felczerem i pielęgniarkom, zatrudnionym przy podawaniu narkozy, jeżeli czynność ta stanowi ich podstawową funkcję — zwiększa się dodatkowo uposażenie podstawowe o kwotę 150 zł miesięcznie.

§ 15. Laborantom lub technikom medycznym, zatrudnionym przy wykonywaniu zdjęć małoobrazkowych:

- a) w ruchomych ambulansach rtg, za wykonanie każdego następnego tysiąca zdjęć ponad normę, wynoszącą 3.000 szt. miesięcznie, zwiększa się podstawowe uposażenie o kwotę 150 zł,
- b) w zespołach stacjonarnych, za wykonanie każdego następnego tysiąca zdjęć ponad normę, wynoszącą 5.000 szt. miesięcznie, zwiększa się podstawowe uposażenie o kwotę 100 zł.

Zasady wypłacania dodatkowego wynagrodzenia.

§ 16. 1. Kwoty przysługujące z tytułu dodatkowego wynagrodzenia wypłaca się miesięcznie z dołu.

2. Dodatkowe wynagrodzenie nie przysługuje pracownikowi zawieszonemu w pełnieniu obowiązków służbowych.

3. Pracownikowi, który przez okres przekraczający 3 miesiące nie pełni obowiązków służbowych, uzasadniających prawo do dodatkowego wynagrodzenia, może być ono wypłacone wyłącznie za zgodą organu sprawującego bezpośredni nadzór nad zakładem pracy.

§ 17. 1. Dodatkowe wynagrodzenie z tytułu instrumentowania, czynności terapeutycznych, wykonywania podstawowych badań laboratoryjnych, zatrudnienia przy podawaniu narkozy i za wyżywienie z tytułu pracy w lotnictwie sanitarnym przysługuje tylko w okresie wykonywania czynności uzasadniających otrzymywanie zwiększonego uposażenia albo w okresie pozostawania w gotowości do wykonywania tych czynności. W razie zmiany charakteru zatrudnienia pracownik traci niezwłocznie prawo do takiego wynagrodzenia.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w razie przesunięcia kobiety ciężarnej do pracy lżejszej lub nieszkodliwej dla zdrowia. W takim wypadku kobiecie przysługuje dodatkowe wynagrodzenie określone w ust. 1 do czasu ukończenia przerwy w pracy, przysługującej w związku z porodem.

Uposażenie ryczałtowe położnych.

§ 18. 1. Ustala się dla położnych miejskich, wiejskich oraz położnych izb porodowych uposażenie ryczałtowe w następującej wysokości:

Grupa uposażenia	Staż pracy	Ryczałtowe uposażenie miesięczne w złotych	
		dla nie posiadających świadectwa dojrzałości	dla posiadających świadectwo dojrzałości
I—R	w ciągu pierwszych 5 lat po uzyskaniu uprawnień do wykonywania zawodu	1.200	1.300
II—R	po 5 latach	1.300	1.450
III—R	po 10 latach	1.450	1.600
IV—R	po 18 latach	1.600	1.750

2. Uposażenie określone w ust. 1 wypłaca się miesięcznie z góry.

§ 19. 1. Położnej wiejskiej za przyjęcie porodów powyżej sześciu miesięcznie wypłaca się dodatkowe wynagrodzenie ryczałtowe za siódmy i ósmy poród w wysokości po 60 zł, a za dziewiąty i każdy następny po 80 zł.

2. Położnej miejskiej za przyjęcie każdego porodu powyżej ośmiu miesięcznie wypłaca się dodatkowe wynagrodzenie ryczałtowe za dziewiąty i dziesiąty poród po 60 zł, a za jedenasty i każdy następny po 80 zł.

3. Położnej zatrudnionej w izbie porodowej wypłaca się dodatkowe wynagrodzenie ryczałtowe za przyjęcie każdego porodu powyżej trzynastu miesięcznie po 60 zł.

§ 20. 1. Położne wiejskie i miejskie oraz położne zatrudnione w izbach porodowych pobierają uposażenie ryczałtowe (§§ 18 i 19) za ogół czynności wchodzących w zakres ich obowiązków.

2. Przepisy § 2 ust. 5 i 6 stosuje się odpowiednio.

Uposażenie kontrolerów sanitarnych.

§ 21. 1. Ustala się dla kontrolerów sanitarnych, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia, uposażenie podstawowe według następujących grup i szczebli:

Grupa uposażenia	Staż pracy	Uposażenie miesięczne w złotych	
		Szczebel A	Szczebel B
I	w ciągu pierwszych 5 lat	860	1.170
II	po 5 latach	900	1.220
III	po 10 latach	1.000	1.360

2. Uposażenie określone w ust. 1 wypłaca się miesięcznie z góry.

§ 22. 1. Przejście do wyższej grupy uposażenia podstawowego następuje z dniem pierwszym najbliższego miesiąca po nabyciu uprawnień do tej grupy.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia określi szczegółowo zasady obliczania stażu pracy stanowiącego podstawę przejścia do wyższej grupy uposażenia.

§ 23. 1. Uposażenie określone w § 21 otrzymują kontrolerzy sanitarni przy zatrudnieniu w wymiarze 42 godzin tygodniowo.

2. W razie zatrudnienia w wymiarze godzin mniejszym lub większym niż określony w ust. 1, a nie przekraczającym 46 godzin tygodniowo, wypłaca się uposażenie za godzinę — stanowiące $\frac{1}{175}$ część uposażenia określonego w § 21 ust. 1.

3. W razie zatrudnienia w wymiarze większym niż 46 godzin tygodniowo, a także w razie zatrudnienia w porze nocnej lub w dni ustawowo wolne od pracy wypłaca się wynagrodzenie za godziny nadliczbowe zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa pracy. Wynagrodzenie za te godziny oblicza się według stawek godzinowych wynikających z uposażenia podstawowego.

§ 24. 1. Kontrolerom sanitarnym zatrudnionym na stanowisku instruktora dezynfekcji, dezynsekcji i deratyzacji w stacji sanitarno-epidemiologicznej i w kolumnie sanitarnej — zwiększa się uposażenie podstawowe o kwotę 120 zł miesięcznie.

2. Przy wypłacie dodatkowego wynagrodzenia stosuje się odpowiednio przepisy § 23.

Uposażenie instruktorów gimnastyki leczniczej.

§ 25. 1. Instruktorom gimnastyki leczniczej oraz logopedom przysługuje uposażenie obliczone przy odpowiednim zastosowaniu przepisów §§ 1, 2, 4, 6, 13, 15 i 17 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 maja 1954 r. w sprawie uposażenia nauczycieli i wychowawców (Dz. U. z 1954 r. Nr 26, poz. 103 i Nr 31, poz. 127, z 1955 r. Nr 42, poz. 256, z 1956 r. Nr 37, poz. 168, z 1958 r. Nr 52, poz. 249, z 1960 r. Nr 38, poz. 223, z 1961 r. Nr 34, poz. 167 i Nr 42, poz. 220, z 1962 r. Nr 6, poz. 22, z 1963 r. Nr 44, poz. 248 i z 1965 r. Nr 44, poz. 275) oraz przepisów § 5 niniejszego rozporządzenia.

2. Dodatkowe wynagrodzenie za pracę w warunkach szczególnych otrzymują instruktorzy gimnastyki leczniczej oraz logopedzi na zasadzie przepisów obowiązujących w dniu 31 maja 1966 r.

3. Stawkę uposażenia określoną w ust. 1 otrzymują instruktorzy gimnastyki leczniczej przy zatrudnieniu w wymiarze godzin ustalonym dla nauczycieli gimnastyki w szkołach ogólnokształcących.

4. Stawkę uposażenia określoną w ust. 1 otrzymują logopedzi przy zatrudnieniu w wymiarze godzin ustalonym dla logopedów w szkołach specjalnych.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 26. 1. Do uposażenia przysługującego pracownikowi za czas uzasadnionej nieobecności w pracy, za który pracownik w myśl obowiązujących przepisów zachowuje prawo do uposażenia, wlicza się:

- 1) miesięczne uposażenie podstawowe,
- 2) kwoty dodatkowego wynagrodzenia otrzymywane stałe przez pracownika,
- 3) średnie wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych z okresu ostatnich 3 poprzedzających przerwę w pracy miesięcy — jeżeli praca w godzinach nadliczbowych ma charakter stały, bądź
- 4) średnie wynagrodzenie za przyjęcie dodatkowych porodów obliczone na podstawie 3 ostatnich, poprzedzających przerwę w pracy miesięcy.

2. W razie zachorowania na gruźlicę lub inną chorobę zakaźną w związku przyczynowym z zatrudnieniem pracownik zachowuje prawo do pełnego ostatnio otrzymywanego uposażenia przez okres trwania stosunku pracy.

§ 27. 1. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia określa:

- 1) stanowiska, na których wolno zatrudniać pracowników wymienionych w § 1 pkt 1 lit. d),
- 2) szczegółowe zasady obliczania okresu pracy stanowiącego podstawę do przejścia do wyższej stawki uposażenia,
- 3) szczegółowe warunki zatrudnienia, przy których mają zastosowanie przepisy § 3 ust. 1 pkt 1 lit. a) i b).

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac może określić dla pracowników wymienionych w § 1 pkt 1, 2 i 3 w ramach zatwierdzonego funduszu płac wynagrodzenie ryczałtowe za stałe lub dorywcze wykonywanie prac zleconych.

§ 28. Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej oraz w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia określa stanowiska, na których wolno zatrudniać pracowników wymienionych w § 1 pkt 1 lit. c), a ponadto w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac określa dodatkowe wynagrodzenie za pełnienie funkcji kierowniczych dla tych stanowisk.

§ 29. 1. Dla pracowników średniego personelu medycznego objętych regulacją płac przejściowy dodatek mieszkaniowy wprowadzony uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239), w kwocie ustalonej przez wynajmującego w wyciągu z karty lokatorskiej, ulega z dniem 1 czerwca 1966 r. trwałemu zmniejszeniu o kwotę równą 50% podwyżki wynagrodzenia netto, uzyskanej w wyniku regulacji, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Przez podwyżkę wynagrodzenia należy rozumieć wzrost netto stałych elementów wynagrodzenia, tj. uposażenia podstawowego oraz dodatków do tego uposażenia w głównym miejscu pracy.

3. W razie gdy kwota podwyżki (ust. 2) jest niższa niż 200% pełnego dodatku, pozostałą część dodatku po potrąceniu kwoty określonej w ust. 1 i 2. wypłaca się do dnia 31 grudnia 1966 r.

4. Począwszy od 1 stycznia 1967 r. ustalenie wysokości pozostałej części dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości pozostałej części dodatku na każde półrocze począwszy od I półrocza 1967 r. przyjmuje się porównanie średniomiesięcznego zarobku netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym zarobkiem netto z okresu bazowego, tj. od 1 września 1964 r. do 31 sierpnia 1965 r., powiększonego o kwotę podwyżki wynagrodzenia netto w dniu 1 czerwca 1966 r. (ust. 2).

6. Wzrost zarobku w stosunku do powiększonego zgodnie z ust. 5 zarobku bazowego skutkuje obniżeniem w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu zarobku netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym począwszy od 1967 r. średniomiesięcznego wzrostu zarobku w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 3, następuje trwała utrata dodatku, niezależnie od wysokości zarobku uzyskiwanego w późniejszych okresach. W tym celu — niezależnie od obliczeń półrocznych — dokonuje się obliczeń zarobku osiągniętego w każdym roku kalendarzowym.

8. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem nie mają zastosowania postanowienia uchwały nr 187

Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239).

9. Upoważnia się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do określenia w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej i Centralną Radą Związków Zawodowych sposobu rozliczenia przejściowych dodatków mieszkaniowych wypłaconych za miesiąc czerwiec 1966 r., z uwzględnieniem przepisów ust. 1—8.

§ 30. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia pracownikom objętym rozporządzeniem nie przysługuje:

- 1) dodatek pobierany dotychczas w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatków od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),
- 2) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

§ 31. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia niektórych pracowników służby zdrowia (Dz. U. z 1958 r. Nr 74, poz. 379, z 1961 r. Nr 43, poz. 231, z 1962 r. Nr 6, poz. 21 i Nr 31, poz. 146 oraz z 1963 r. Nr 43, poz. 238),
- 2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1956 r. w sprawie uposażenia kontrolerów sanitarnych zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. z 1956 r. Nr 58, poz. 274, z 1957 r. Nr 51, poz. 251 i z 1962 r. Nr 6, poz. 21),
- 3) zarządzenie nr 14 Prezesa Rady Ministrów z dnia 14 stycznia 1956 r. w sprawie stanowisk w przedsiębiorstwach uzdrowiskowych, na których mogą być zatrudnione pielęgniarki, oraz dodatków funkcyjnych przywiązanych do tych stanowisk (Monitor Polski Nr 5, poz. 38).

§ 32. Zachowują moc przepisy wykonawcze wydane na podstawie dotychczasowych rozporządzeń, a mianowicie:

- 1) zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 14 grudnia 1961 r. w sprawie zasad obliczania stażu pracy niektórych pracowników służby zdrowia (Monitor Polski z 1962 r. Nr 1, poz. 1),
- 2) zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 5 października 1957 r. w sprawie warunków zatrudnienia, przy których praca pracowników połączona jest z narażeniem na działanie promieni Roentgena, ciał promieniotwórczych oraz fal elektromagnetycznych (Monitor Polski Nr 81, poz. 489),
- 3) zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 21 grudnia 1956 r. w sprawie zasad obliczania stażu pracy kontrolerów sanitarnych (Monitor Polski z 1957 r. Nr 29, poz. 204),
- 4) zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 1 lutego 1962 r. w sprawie wynagrodzenia dla pracowników zakładów społecznych służby zdrowia prowadzących szkolenie w zakresie praktycznej nauki zawodu (Monitor Polski Nr 33, poz. 158)

— do czasu wydania odpowiednich przepisów wykonawczych na podstawie niniejszego rozporządzenia.

§ 33. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Finansów oraz innym zainteresowanym ministrom.

§ 34. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r., z tym że podwyżka wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 1966 r. wynikająca z regulacji ulega zmniejszeniu o wypłacony za ten miesiąc dodatek mieszkaniowy lub odpowiednią jego część, jeżeli pracownik traci wskutek podwyżki prawo do tego dodatku w całości lub w części.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. (poz. 124).

GRUPY UPOSAŻENIA PRZYSŁUGUJĄCE POSZCZEGÓLNYM KATEGORIOM PRACOWNIKÓW

Grupa uposażenia	Przynależni: pielęgniarka, laborant medyczny, masażysta, dietetyczka	Młodsza pielęgniarka	Piastunka dyplomowana	Dyplomowana opiekunka dziecięca	Masażysta	Asystentka pielęgniarstwa, preparator, wykwalifikowana pomoc dentystyczna	Pielęgniarka, położna ¹⁾ , laborant chemiczny, higienista szkolna, masażysta posiadający co najmniej średnie wykształcenie, psychotechnik, technik protez ocznych, ortopjista, instruktor terapii zajęciowej posiadający pełne średnie wykształcenie	Starszy felczer, felczer, pielęgniarka, dietetyczka, instruktor higieny, technik medyczny, położna ¹⁾ , laborant chemiczny i higienista szkolna, posiadający świadectwo dojrzałości lub wykształcenie równorzędne oraz instruktor terapii zajęciowej posiadający dyplom ukończenia państwowej średniej szkoły medycznej
I - P	w ciągu pierwszych 15 lat pracy	w ciągu pierwszych 3 lat pracy po nabyciu uprawnień zawodowych						
II - P	po 15 latach pracy	do czasu uzyskania uprawnień asystentki pielęgniarskiej lub pielęgniarki	w ciągu pierwszych 10 lat pracy po nabyciu uprawnień zawodowych	w ciągu pierwszych 3 lat pracy po nabyciu uprawnień zawodowych	w ciągu pierwszych 3 lat pracy po nabyciu uprawnień zawodowych	w ciągu pierwszych 6 lat pracy po nabyciu uprawnień zawodowych		
III - P			po 10 latach pracy	po 3 latach pracy	po 3 latach pracy	po 6 latach pracy	w ciągu pierwszych 3 lat pracy po nabyciu uprawnień zawodowych ²⁾	
IV - P					po 8 latach pracy	po 12 latach pracy	po 3 latach pracy	w ciągu pierwszych 5 lat pracy po nabyciu uprawnień zawodowych
V - P					po 13 latach pracy	po 18 latach pracy	po 8 latach pracy	po 5 latach pracy
VI - P							po 13 latach pracy	po 10 latach pracy
VII - P							po 18 latach pracy	po 18 latach pracy

¹⁾ Nie dotyczy położnych miejskich i wiejskich oraz zatrudnionych w izbach porodowych.
²⁾ Obowiązek nabycia uprawnień zawodowych nie dotyczy ortopjistów.